

Dalgaların Sesi

Çeviri: ZEYYAT SELİMOĞLU

Yukio Mishima

7. BASKI

♥ can modern

YUKIO MIŞİMA
DALGALARIN
SESİ

Can Modern

Dalgaların Sesi, Yukio Mişima

Çeviri: Zeyyat Selimoğlu

Şiosai

© 1954, Yukio Mişima vârisleri

© 2014, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları The Wylie Agency (UK) Ltd. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2014

7. basım: Nisan 2020, İstanbul

Bu kitabın 7. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Emrah Serdan

Düzeltili: Nükhet Polat, Aylin Samancı

Dizgi: Gülşay Yıldız, Bahar Kuru Yerek, Serap Bertay

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

İç baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-2410-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750724107

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

YUKIO MIŞİMA
DALGALARIN
SESİ

ROMAN

Çeviri

Zeyyat Selimoğlu

Japonca aslıyla karşılaştıran

Çiđdem Atasayar

♥can

Yukio Mişima'nın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Bahar Karları / Bereket Denizi 1, 1992

Kaçak Atlar / Bereket Denizi 2, 1993

Şafak Tapınağı / Bereket Denizi 3, 1994

Meleğın Çürüyüşü / Bereket Denizi 4, 1994

Bir Maskenin İtirafları, 2010

Yaz Ortasında Ölüm, 2011

Denizi Yitiren Denizci, 2013

Altın Köşk Tapınağı, 2017

YUKİO MIŞİMA, asıl adı Kimitake Hiraoka. 1925'te doğdu. İlk hikâyelerini çocukken yazmaya başladı. Babasının ısrarıyla Tokyo Üniversitesi'nde hukuk okudu. Mezun olduktan sonra girdiği memuriyette ancak bir yıl çalışabildi. İstifa etti, tüm zamanını yazmaya ayırdı. Mişima'nın kısa sürede uluslararası bir ün kazanmasını sağlayan *Bir Maskenin İtirafı*, 1948'de yayımlandı. Çok sayıda romanın, popüler dizi romanların, öykü kitaplarının, denemelerin ve edebiyat eleştirilerinin yanı sıra *kabuki* tiyatrosu ve geleneksel *no* oyunları için çağdaş metinler kaleme aldı. Çağdaş Japon edebiyatının en önemli yazarı olarak kabul edilen Mişima, 1970'te ününün ve prestijinin doruğundayken Henry Miller (*Reflections on the Death of Mishima*) ve Marguerite Yourcenar (*Mişima ya da Boşluk Algısı*) gibi yazarların kitaplarına konu olacak bir intiharla yaşamına son verdi.

ZEYYAT SELİMOĞLU, 1922'de İstanbul'da doğdu. Alman Lisesi'nin ardından İÜ Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. *Direğin Tepesinde Bir Adam*'la 1970 Sait Faik Hikâye Armağanı'na, *Koca Denizde İki Nokta*'yla 1974 Türk Dil Kurumu Ödülü'ne, *Derin Dondurucu İçin Öykü*'yle 1994 Haldun Taner Öykü Ödülü'ne değer görüldü. Heinrich Böll, Yukio Mişima, Friedrich Dürrenmatt, Miguel Ángel Asturias, Yasunari Kavabata, Bohumil Hrabal, Georg Simmel, Ferenc Molnár, Siegfried Lenz, José Mauro de Vasconcelos gibi yazarların yapıtlarını dilimize kazandırdı. 2000'de İstanbul'da öldü.

Birinci bölüm

Şarkılar Adası Uta-Jima, aşağı yukarı bin dört yüz nüfuslu, dört kilometre kadar kıyısı olan küçük bir ada.

Adada, manzarası özellikle güzel olan iki yer var. Bunlardan biri, adanın zirvesine yakın bir yere inşa edilmiş, kuzeybatıya bakan Yaşiro Tapınağı. Buradan İse Körfezi bütün genişliğiyle görünür. Ada, körfezi Pasifik Okyanusu'yla birleştiren boğazın tam ortasında yer alır. Kuzeyden Çita Yarımadası, doğudan kuzeye doğru da Atsumi Yarımadası uzanır. Batıya doğru bakıldı mı, güneydeki Uji-Yamada şehrinden kuzeydeki Yokkaiçi şehrine kadar uzanan kıyıların ışıltısı göze çarpar.

İki yüz basamaklı taş merdiveni tırmanıp, bir çift aslan heykelinin korunduğu tapınağın girişindeki *torii*'nin oradan dönüp geriye bakınca uçsuz bucaksız, kadim İse Körfezi görünür. Eskiden burada, merdivenin iki yanından sarkan, dalları birbirine girmiş ve tören kapısı *torii* şeklini almış iki çam ağacı varmış. Manzarayı hoş bir şekilde çerçeveleyen bu ağaçlar yıllar önce kuruyup gitmişler.

Adadaki çamlar henüz canlı rengine kavuşmamış. Yine de, kıyıdaki yosunların kil kırmızısına boyadığı denizin rengi baharın müjdecisi. Kuzeybatı mevsim rüzgârları Tsu şehrinden bu yana aralıksız estiği için hava, manzaranın keyfine varılamayacak kadar soğuk.

Yaşıro Tapınağı, Deniz Tanrısı Vatatsumi-no-Mikoto'ya adanmıştır. Bu deniz tanrısına duyulan inanç, kendiliğinden, balıkçıların gündelik hayatından doğmuştur. Balıkçılar her zaman denizin sakin olması için dua ederler. Ola ki bir deniz kazasından kurtulurlarsa, yaptıkları ilk şey de, bu tapınağa gelip yardım kutusuna attıkları sikkelerle şükranlarını sunmak olur.

Tapınakta altmış altı bronz aynadan meydana gelmiş bir hazine var. Bunlardan asma filizi örnekleriyle bezenmiş olanı, sekizinci yüzyıldan kalma. Bir diğeri de Altı Hanedan Dönemi'nden bir Çin aynasının kopyası; bu aynalardan bütün Japonya'da sadece on beş, on altı kadar var. Aynanın arka yüzüne oyulmuş geyik ve sincaplar, yüzyıllar önce bir Pers ormanından çıkıp bitip tükenmez yollar, sonsuz denizler aşarak yarı yerküreyi dolaşıp buraya gelmiş olmalı, şimdi ise adanın bir parçası.

Manzarası güzel olan diğer bir yer de, Higaşi Dağı'nın zirvesi yakınındaki fener kulesi. Fener kulesinin yükseldiği kayalıkların dibinde, İrako Geçidi'nin hiç durmadan çağıldayan akıntısı duyulur. İse Körfezi ile Pasifik Okyanusu arasındaki bu dar geçit, rüzgârlı günlerde sayısız girdaba yataklık eder. Atsumi Yarımadası'nın ucu bu geçide kadar uzanır ve kayalık ıssız kıyısındaki İrako Burnu'ndan Uta-Jima'nın ıssız fener kulesi görülür. Uta-Jima fener kulesinden bakıldı mı, güneydoğuda Pasifik Okyanusu; kuzeydoğuda Atsumi Körfezi, körfezin öbür tarafındaki sıra sıradağların ardında da, yalnız gün doğarken ve sert batı rüzgârı estiğinde görülebilen Fuji Dağı göze çarpar.

Nagoya'dan ya da Yokkaiçi'den mi geliyordu yoksa oraya mı dönüyordu tam anlayamamıştı ama fener kulesinin gözcü kulübesindeki nöbetçi, körfez ile açık deniz arasına serpilmiş olan sürüyle balıkçı teknesinin arasın-

dan kendine yol açmaya uğraşıp İrako Geçidi'nde seyreden bir geminin adını dürbünle kolaylıkla okuyabilmişti. Mitsui Şirketi'ne ait bin dokuz yüz tonluk Tokaçi-maru şilebi dürbünün görüş alanına girdiğinde gözcü kulübesindeki nöbetçi, geminin güvertesini adımlayarak çene çalmakta olan lacivert üniformalı iki gemiciyi görebilmişti. Bunun ardında da Talisman adındaki bir İngiliz şilebi kanala girmiş, nöbetçi yine üst güvertede halka atma oyunu oynayarak vakit geçiren gemicilerin küçük siluetlerini olduğu gibi seçmişti.

Nöbetçi, gözcü kulübesindeki masasına dönmüş, gemi jurnalına "Giden Gelen Gemiler" başlığıyla gemilerin adlarını, flamalarını, seyir yönlerini, seyir zamanını yazmış, varış limanlarındaki yükleme boşaltma firmaları hazırlıklarına başlasınlar diye de telgraf çekip haber vermişti.

Öğleden sonraydı, batmakta olan güneş Higaşi Dağı'nın ardında kaldığı için fener kulesinin çevresi hanidir gölgelikti. Denizin üstündeki aydınlık gökyüzünde bir kara çaylak kuşu daireler çizerek uçuyordu. Kanatlarını yoklar gibi sırayla indirip bir sağa bir sola pike yaptı, tam yere çarpacak gibi olduğunda da dosdoğru yukarıya yöneldi, sonra da kanat çırpmadan süzülüp gitti.

Güneşin tamamen battığı sırada genç bir balıkçı, elinde kocaman bir dilbalığıyla, köyden fener kulesine giden dağ patikasını çabuk çabuk tırmanıyordu. Evvelki sene ortaokulu bitirmiş olan bu delikanlı henüz on sekiz yaşındaydı. Boylu poslu, düzgün vücutlu gencin yüzündeki çocuksuluk yaşını ele veriyordu. Cildi güneşten adamakıllı esmerleşmişti. Buralılara has, düzgün bir burnu, kalın dudakları vardı. Koyu gözlerindeki bakış pırıl pırıldı ama bu bir zekâ parıltısı değil, ekmeğini denizden

çıkaran insanlara yine denizin armağan ettiği bir parlıtıydı; yoksa okuldayken notları çok kötüydü. Genç balıkçının üzerinde, hâlâ bütün gün balıktayken giydikleri vardı; merhum babasından kalmış bir pantolonla bir de ucuz kazak...

Delikanlı, o sırada çoktan sessizliğe gömülmüş olan ilkokulun avlusundan geçip su değirmeninin yanındaki tepeye tırmanmaya başladı. Taş merdivenlerden tırmanınca, Yaşıro Tapınağı'nın arka tarafına çıktı. Tapınağın bahçesinde, alacakaranlığın sardığı şeftali ağaçlarındaki ilk tomurcuklar parıldamaktaydı. Buradan tırmanıldığında on dakika sürmüyor, fener kulesine varılıyordu.

Dar patika öylesine tehlikeli ve dolambaçlıydı ki daha önce bu patikadan geçmemiş bir kimse gündüz gözüyle bile dengesini kaybedebilirdi. Genç balıkçıya gelince, o gözü kapalı yürüyebilirdi patikada; ayakları, taşlar ve öteden beri fişkırmış çam kökleri arasındaki geçidi ezbere biliyordu. Şimdiki gibi derin düşüncelere dalmış olduğu zamanlarda bile bir defa olsun tökezlemezdi.

Az önce, günün son ışıkları henüz yitmemişken, genç balıkçının çalıştığı tekne, Uta-Jima Limanı'na dönmüştü. Taihei-maru, küçük motorlu bir tekneydi; delikanlı, teknenin sahibi ve diğer bir çocukla birlikte çalışıyordu. Tuttukları balığı limanda kooperatifin teknesine boşaltmış, sonra da teknelerini kıyıya çekmişlerdi. Ardından, genç balıkçı evinin yolunu tutmuş, yanına da fener kulesine götüreceği dilbalığını almıştı. Alacakaranlıkta sahil boyunca yürüdüğü sırada, teknelerini kıyıya çeken balıkçıların sesleri yükseliyordu dört bir yandan.

O âna kadar hiç görmediği bir kız gözüne çarpmıştı sahilde. Kız, dinleniyormuş gibi, tahta kızaklardan birinin kenarına yaslanmıştı. Balıkçı tekneleri bir kaldıraç aracılığıyla kıyıya çekilirken, bu tahta kızaklar omurga-

nın altına sürülüyor, böylece tekneler birbiri ardından kolaylıkla bu kızakların üzerinden kayıyordu. Görünüşe bakılırsa kız kızakların taşınmasına yardım etmişti. Tam o sırada da soluklanıp bir nefes alıyordu.

Alnı terden ıslanmıştı, yanakları al aldı. Batıdan kuvvetli, soğuk bir rüzgâr esiyordu ama kız bu serin rüzgârdan hoşlanıyor gibiydi. Çalışmaktan alev alev olmuş yüzünü rüzgârın estiği yöne çevirmişti, saçları arkaya doğru uçuşuyordu. Sirtında kolsuz, kumaş bir yelek, ayağında da şalvara benzer bir şey vardı. Ellerine kirli iş eldivenleri geçirmişti. Kanlı canlı görüntüsüyle adadaki diğer kızlardan pek farklı görünmüyordu fakat gözleri berak, bakışları sakindi. Gözlerini dikkatle denizin üzerindeki göğe, üst üste yığılmış, koyu renkli bulut dağlarının arasından kızıl akşam güneşi huzmesinin battığı batıya dikmişti.

Delikanlı kızı daha önce görüp görmediğini hatırlamıyordu. Ne var ki aslında Uta-Jima'da tanımadığı tek bir yüz bile yoktu. Yabancı birisini tek bakışta fark ederdi. İlk başta, kızı yabancı sanmıştı ama kızın üzerindeki giysi bunun aksini ortaya koyuyordu. Ne var ki böyle tek başına durup denizi seyretmesi onu adanın diğer şen şakrak kızlarından ayıran bir şeydi.

Genç balıkçı, bilerek kızın yanından geçti. Ve tıpkı tanımadıkları bir şey karşısında apışıp kalan çocuklar gibi, olduğu yerde durup kızın yüzüne bakakaldı.

Genç kız kaşlarını hafiften çattı. Yine de gözlerini çocuğun yüzüne çevirmedi, denize, uzaklara bakmaya devam etti. Delikanlı bir şey söylemeden kızı uzun uzun incelemiş sonra da hızlı adımlarla yoluna devam etmişti.

O sırada, merakını giderdiği için önce belli belirsiz bir hoşnutluk duymuştu. Ancak çok sonra, fener kulesine giden dik patikayı tırmandığı sırada, ne kadar küstah

ve kaba davrandığı kafasına dank etti. Sadece bunu düşünmek bile yanaklarını kızartmaya yetmişti.

Patikanın kenarındaki çam ağaçlarının arasından aşağılarda dalgaların uğultusunun geldiği denize baktı. Ay henüz çıkmamıştı, deniz kapkaranlık görünüyordu.

Zaman zaman dev bir kadının hayaletinin görüldüğü rivayet edilen “Kadın Bayırı”nı dönünce, yukarıdan fener kulesinin ışıklı pencereleri görünmeye başladı. Aydınlık, bir süre gözlerini aldı. Köyün jeneratörü uzun bir süredir çalışmadığı için yağ lambalarının loş ışığına alışmıştı.

Genç balıkçı yukarıdaki bu fener kulesine sık sık balık getirirdi; bunun nedeni fener bekçisine şükran borcu hissetmesiydi. Okuldaki bitirme sınavları kötü gitmiş, mezun olması bir yıl daha uzayacak gibi olmuştu. Ateş tutuştururken kullandığı çam yapraklarını toplamak için sık sık fener kulesinin arkasındaki ormana giden annesi, fener bekçisinin karısıyla samimiyet kurmuştu. O sıralarda fener bekçisinin karısına gitmiş, oğlu diplomasını alamazsa, ailenin geçimini tek başına imkânı yok karşılamayacağını kadına anlatmıştı.

Fener bekçisinin karısı, kocasıyla görüşmüş, adam da çok iyi dostu olan okul müdürünü ziyaret etmişti. Bekçinin müdürle konuşması sayesinde delikanlı sınavı geçmiş, okulu bitirir bitirmez de balığa çıkmaya başlamıştı. O günden beri arada avladığı balıklardan fener kulesine götürüyor, fener bekçisi ile karısının alışveriş gibi ufak tefek işlerini de yapıyordu. Karıkoca da candan bir sevgi besliyorlardı çocuğa...

Fener kulesine giden beton merdivenin bu tarafında, bir şeyler yetiştirdikleri küçük bahçenin yanında fener bekçisinin evi vardı. Genç balıkçı yaklaşınca mutfağın cam kapısı ardında kadının hareket eden gölgesini

gördü. Görünüşe bakılırsa kadın akşam yemeği hazırlıklarıyla meşguldü.

Delikanlı olduğu yerden seslendi. Kapıyı açan kadın:

“Ooo, sen misin Şinji?” dedi.

Delikanlı bir şey söylemeden elindeki dilbalığı uzattı.

Kadın balığı alıp omzunun üzerinden arkasına doğru yüksek sesle bağırdı:

“Bey, Şinji bize balık getirmiş.”

Başka bir odadan fener bekçisinin içtenlikle dolu sesi duyuldu:

“Şinji oğlum, böyle her zaman zahmet oluyor sana, sağ ol. İçeri gelsene...”

Genç balıkçı hâlâ mutfağın kapısı önünde çekingence duruyordu. Dilbalığı çoktan büyük, beyaz, emaye bir tabak içine konulmuştu. Hafifçe kıvıldaayan solungaçlarından akan kanı, beyaz, pürüzsüz derisine yayılıyordu.

Bereket Denizi dörtlemesi, *Bir Maskenin İtirafı*, *Yaz Ortasında Ölüm*, *Denizi Yitiren Denizci* gibi eserlerinden tanıdığımız Yukio Mişima, *Dalgaların Sesi*'nde farklı bir yönüyle çıkıyor okurun karşısına. Romanlarında insan doğasının karanlık yönlerini deşen, onlarla cesurca hesaplaşan Mişima, bu kez kalemini ışığa çevirerek sevginin farklı veçheleri etrafında kuruyor öyküsünü.

Dalgaların Sesi'nde, Şarkılar Adası olarak da bilinen Uta-Jima adasında genç balıkçı Şinji ile varlıklı Miyata ailesinin güzel kızları Hatsue arasındaki ilk aşk öykülenir; cesur, heyecanlı, duru iki gencin masalsi bir dille kaleme alınmış öyküsüdür bu. Aynı zamanda, zamanın ve mekânın ötesindeki bu korunaklı dünyada gelenekleriyle ve doğayla bağlarını koruyan dalgıç kadınların, balıkçı erkeklerin öyküsüdür *Dalgaların Sesi*. Ve elbette denizin, dalgaların ve fırtınanın da.

#zenginikizfakirerkek #modernmasal #japonya #aşk #gençlik #adayaşamı #balıkçılık
#deniz #gelenek

Kapak fotoğrafı: Kiyose Hideo

 can

canyayinlari.com | [+](#) | [📖](#) | [♥](#) canyayinlari

roman

